

Kirch: Jeg fordrifter mig ikke til at stemme mod Forslaget, saaledes som det er kommet fra det andet Thing, hvor det har gjenngaet en saa sagkyndig Undersøgelse og hvor det er prøvet i den Grad, at man efter min Formening, saaledes som Forholdene ere tilfede, nogenlunde har truffet det Rette — det aldeles Rette er jo ikke godt muligt. Saaledes som Loven foreligger os i dette Thing, er der en heel Deel Flere, som ville nyde Godt af Dyrtidstillæget end efter det fra Regjeringen fremkomne Forslag, og waaget det fra den høitærede Finanzministers Side er udtalt som noget Betænkeligt, at foretage Udgifter, som man iøvrigt ikke noie kunde bestemme, troer jeg dog, at man under de forhaandenværende Forhold og under det Tryk, som den tilbagelagte Tid har lagt paa mange Embedsmænd og Betjente i Staten, troer jeg dog, siger jeg, at man bør tage billigt Hensyn til disse Forhold og hellere søge, som en af de ærede Herret sagde, at indskrænke Statsudgifterne paa andre Steder, end netop her, hvor der er Tale om at afhjælpe en tilfedestående Trang. — Jeg fordrifter mig endvidere ikke til at stemme for Vædringsforslaget af en anden Grund; Tiden er nemlig saa langt fremrykket nu, at Sessjonen nærmer sig sin Ende, og der kan altsaa vel neppe være Mulighed om ogsaa det fete med den største Hurtighed, for, at naar Sagen paany skulde tages under Overveielse i det andet Thing, det da skulde kunne lykkes os at faae Loven frem saaledes, at den kunde tilstilles Regjeringen og derpaa endelig sanctioneres, hvis forresten Regjeringen gik ind derpaa, Noget, som jeg for mit Vedkommende ikke betvivler; thi jeg antager, at det Hensyn, Finanzministeren har taget, er udelukkende med Hensyn til den forøgede Udgift, som han ikke med Visshed kender. — Det er jo en afgjort Visshed hos os, idetmindste hos mig, at mange af de Mænd, som ere afslagne med en Gage af 500 Rd., selv om de ere i ugift Stand, maaskee allermeest trænge til Dyrtidstillæg. Jeg har under den Interpellation, jeg tillod mig at stille, nævnt Udskillige, og jeg har fra disse forskjellige Kanter senere modtaget specificerede Oplysninger, hvorved Sandheden af mit Udsagn

endmere bliver bekræftet. Der var blandt dem, jeg nævnte, en Glasfe, som jeg allerførst skal tillade mig at fremhæve iglen, skjøndt den ikke i sin Tid er bleven indført i Rigsdagstinden i den Orden, hvori jeg formeentlig troer at have nævnt den, nemlig Skolelærerne ved Undervisningsanstalterne over hele Landet. Det er dog egentlig dem, vi paa vore Børns Begne skulde af mulig Tak, og mod hvem vi have den Pligt, at sørge for, at de rundeligt blive underholdte; thi de give vore Børn deres bedste Tryk. Der er flere andre underordnede Embedsmænd, som jeg ogsaa saaledes tillod mig at anføre, og deriblandt navnlig Skovfogberne, som man i sin Tid var saa knap imod, skjøndt de sidde i saa maadelige Omstændigheder, at de mangen Gang have maattet savne det daglige Brød. Det er ikke overdrevent, hvad jeg siger, thi jeg kan godtgjøre, at en enkelt Mand med en meget lille Familie, bestaaende af Kone, Barn, Pige og Karl, hvilken sidste han var nødt til at holde, for at kunne drive det Jordtillæg, der tilkommer Embedet, at disse Menneker efter en Beregning, der støtter sig paa Sandhed, ikkun have 13 $\frac{1}{2}$ hver om Dagen (Lohmann: Men de have Jord!). Men nu skal jeg dog tillade mig at spørge, om det under de Forhold, hvorunder vi have levet og endnu leve, kan være tilstrækkeligt til det høist Nødvendige? Der var en æret Taler, der gjorde opmærksom paa, at de havde Jord. Men det vil ifølge den Beregning, jeg har gjort, være godtgjort, at der snarere er Tab end Gevinst ved det Jordareal, som man har tillagt dem, Noget, som Enhver, der kender lidt til Agerdyrkningen, meget vel veed; thi saadanne smaa Jordarealer kunne ikke lønne sig, fordi den Paagældende, som det her er Tilfældet, ikke selv kan drive det paa Grund af hans Forretninger i Statens Tjeneste, og naar han ikke holder Tjenestekar, vil en endnu større Deel gaae bort. Der er ogsaa andre i Statens Tjeneste stillede Mænd, der maaskee leve i ugift Stand trods deres Dnske om at træde ind i den giste. Det er saaledes bekjendt, at der er en kongelig Resolution, hvis jeg ikke mindes feil, af 1819, der forbyder Embedsmænd af det daværende Admiraltet eller det nuværende Marineministerium, at gifte sig,